

gjort. Den er gennemarbejdet, og den er velbetydning igennem et meget grundigt forarbejde, men man kan altså ikke forlange af en regering, at den skal fremlægge to forskellige politikker.

Det er ikke et rimeligt krav, og det er ikke, hvad vores arbejdsform her i Tinget indeholder.

Vi har fra regeringens side fremlagt den politik, som vi mener bør vedtages her i Folketingssalen og senere ved en folkeafstemning, og det er vores forpligtelse. Vi har derudover gjort os overvejelser om, hvordan situationen ville være, hvis det blev et nej.

Vanskeligheden ved at vurdere, hvad der vil ske ved et nej, ligger i, at det ikke kun er os, der i så fald skal tænke os om og prøve at finde ud af noget. Det er også 14 andre medlemslande, der skal prøve at finde ud af det. Jeg kan sige, at der efter min vurdering ikke findes den kvindedefødt, der er i stand til på nuværende tidspunkt at lave en fornuftig vurdering af, hvad der ville blive slutresultatet af en proces, der blev sat i gang ved et dansk nej. Det kan ikke lade sig gøre. Man stiller her et urimeligt krav, et krav, som man heldigvis kan komme fuldstændig nemt uden om ved simpelt hen at stemme ja til den udmærkede Amsterdamtraktat.

Lad mig sige om Enhedslistens forslag til vedtagelse, at det indeholder en efterlysning af et nyt samarbejde med Østlandene. Jeg kunne unde hr. Keld Albrechtsen at præsentere en sådan tanke for de østeuropæiske lande. Det, de ønsker sig, er netop ikke et nyt samarbejde, de ønsker at være med i vores det gamle, som de har stor beundring for. Det er det, som de ønsker at være med i, og ikke en eller anden model, som hr. Keld Albrechtsen kan sidde og opfinde.

Så til sidst til hr. Kristian Thulesen Dahl. Hr. Kristian Thulesen Dahl behøver ikke at trække hr. Henderson frem i debatten her. Jeg sagde nøjagtig det samme. Jeg sagde, at et nej må respekteres af de øvrige medlemslande, og et nej må selvfølgelig også respekteres af den danske regering. Det indgik i min indledende tale, og derfor er der ikke tale om noget omsvøb i den tilkendegivelse.

Jeg kan se, at det nu også er lykkedes de tre modstandergrupperinger her i salen at tale sig længere og længere væk fra hinanden, så langt væk, at de ikke engang kan stemme for hinandens forslag. Der ligger tre forskellige forslag, og det viser jo sådan set bedre end noget andet, hvor totalt splittet modstandergrupperingen her

i Folketingssalen er. Tre forskellige forslag med fuldstændig forskelligt indhold; det synes jeg er en flot høst af denne eftermiddags arbejde.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg vil bare for en ordens skyld sige, at det svar, som jeg har set Doug Henderson, den britiske Europaminister, har givet den 16. juli, ikke harmonerer med det, som udenrigsministeren netop gengav, at svaret skulle være. Det være sagt for en ordens skyld. Doug Henderson er meget, meget mere klar med hensyn til, at Amsterdamtraktaten i dens nuværende form selvfølgelig ikke kan gennemføres, hvis Danmark stemmer nej.

Det, som udenrigsministeren siger, er, at så har Danmark et problem, og så skal der forhandles, og han siger også, at Amsterdamtraktaten vil stå til troende, men at der så skal findes en særskilt løsning for Danmark, og at det er Danmarks problem og ikke EU's problem.

Det andet, som jeg vil sige, er, at som det ser ud nu, kan Dansk Folkeparti stemme for de forslag til vedtagelse, der er fremsat, også det fra Enhedslisten og det fra Fremskridtspartiet, ligesom vi selvfølgelig stemmer for vores eget forslag. Så jeg vil sige til udenrigsministeren, at snakken om, at det, at der er fremlagt flere forslag, skulle være et udtryk for, at vi ikke alle sammen, som jeg forstår det, mener, der skal foretages en yderligere undersøgelse af, hvad mulighederne er for Danmark, når der er kommet et dansk nej, er simpelt hen forkert.

Formanden:

Fru Annette Just som ordfører for forespørgerne.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at takke for den gode debat. Jeg tror faktisk, at det har været meget gavnligt, at vi har haft denne debat om, hvad der sker, når Danmark siger nej den 28. maj.

Selv om hverken statsministeren eller udenrigsministeren har været særlig vilde med at komme med bud på, hvad regeringen vil gøre, er jeg så naiv, at jeg faktisk tror, vi har sat lidt hjernevindinger i gang. Selv om det ikke kan ses at være andet end krøllerne, tror jeg alligevel, at det må have sat noget i gang, således at man begynder at forstå, at det er nødvendigt, og at regeringen ikke vil blive taget helt så